

Arrest

nr. 125 763 van 18 juni 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nepalese nationaliteit te zijn, op 16 juni 2014 heeft ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 11 juni 2014, houdende afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) enerzijds en houdende het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies) anderzijds, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op dezelfde datum.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 juni 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 juni 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat S. VAN ROSSEM verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. SEMENIOUK, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1 Op 4 december 2012 werd de verzoekende partij bevolen om ten laatste op 3 januari 2013 het grondgebied te verlaten.

1.2. Op 26 september 2013 legde zij een huwelijksverklaring af in Antwerpen. Na negatief advies van het parket van Antwerpen, inhoudende dat het voorgenomen huwelijk niet gericht is op het tot stand brengen van een duurzame levensgemeenschap maar op het verkrijgen van een verblijfsrecht, weigerde de bevoegde ambtenaar van de burgerlijke stand het huwelijk te voltrekken. Tegen deze beslissing ging de verzoekende partij in beroep bij de rechtbank van eerste aanleg van Antwerpen. Op 22 april 2014 werd een vonnis geveld.

1.3. Nadat verzoekster opnieuw in illegaal verblijf werd aangetroffen, werd op 11 juni 2014 een bevel om het grondgebied te verlaten genomen met vasthouding met het oog op verwijdering. Dit is de eerste bestreden beslissing. Het bevel wordt gemotiveerd op grond van *“artikel 7, alinea 1 [van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen]: 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten; Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder geldig visum”*.

1.4. Diezelfde dag werd aan verzoekster ook een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd. Dit is de tweede bestreden beslissing.

2. Ontvankelijkheid

2.1. Overeenkomstig artikel 71, eerste lid van de vreemdelingenwet kan de vreemdeling die het voorwerp is van een maatregel van vrijheidsberoving genomen met toepassing van artikel 7, tegen die maatregel beroep instellen door een verzoekschrift neer te leggen bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen. In zoverre de vordering ook gericht is tegen de beslissing tot vasthouding met het oog op verwijdering, moet worden vastgesteld dat de Raad ter zake geen rechtsmacht heeft en de vordering onontvankelijk is.

2.2. De verwerende partij werpt een exceptie op van onontvankelijkheid ten aanzien van de tweede bestreden beslissing, omdat er onvoldoende samenhang bestaat tussen de beide bestreden beslissingen, zodat zij niet in één verzoekschrift kunnen worden aangevochten. Een uitspraak over deze exceptie dringt zich evenwel slechts op indien aan de grondvoorwaarden voor de schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid is voldaan. Hierna zal blijken dat dit niet het geval is.

3. Over de vordering tot schorsing

3.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid van het PR RvV bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

3.2.1. De wettelijke bepaling

Artikel 39/82, § 4, tweede lid van de vreemdelingenwet bepaalt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid”.

3.2.2. De toepassing van de wettelijke bepaling

3.2.2.1. *In casu* bevindt de verzoekende partij zich in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringend karakter van de vordering wettelijk vermoed.

In de mate dat zij de verwijderingsmaatregel, met name het bevel om het grondgebied te verlaten, aanvecht, staat het uiterst dringende karakter van de vordering dan ook vast.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan, voor wat betreft de vordering gericht tegen de eerste bestreden beslissing.

3.2.2.2. De tweede bestreden beslissing, zijnde het inreisverbod, is geen verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel in de zin van artikel 39/82, § 4, tweede lid van de vreemdelingenwet.

Het uiterst dringende karakter wordt ter zake wél betwist door de verwerende partij. Zij betoogt daarover in haar nota :

“Het inreisverbod, dat geen verwijderingsmaatregel omvat, waarbij niet is aangetoond dat een schorsing via de gewone procedure te laat zal komen, maakt een afzonderlijke beslissing uit, dat rust op een afzonderlijke rechtsgrond, en kan afzonderlijk worden getroffen.”

De Raad wijst er ter zake op dat de schorsingsprocedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid een uitzonderlijk en ongewoon karakter heeft. De toepassing van deze procedure verstoort immers het normale verloop van de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en herleidt de rechten van verdediging van de verwerende partij tot een strikt minimum. Het beroep op een dergelijke procedure moet dus de uitzondering blijven.

Om relevant te zijn, moet de uiteenzetting die het uiterst dringend karakter van de vordering tot schorsing rechtvaardigt, aantonen dat er een imminent gevaar dreigt dat van die aard is dat de gewone schorsingsprocedure niet op een efficiënte wijze zou kunnen voorkomen dat het aangevoerde ernstige nadeel zich zou voordoen. Deze vereiste die vermoed wordt in het geval van artikel 39/82, § 4, tweede lid van de wet van 15 december 1980, kan geenszins beschouwd worden als een onaanvaardbare beperking van het recht van een verzoekende partij op een effectieve rechtsbescherming temeer daar de verwerping van een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid om de enkele reden dat de uiterst dringende noodzakelijkheid niet wordt aangetoond, niet verhindert dat een verzoekende partij later opnieuw de (gewone) schorsing van de uitvoering van dezelfde administratieve rechtshandeling vraagt.

Het is dus aan de verzoekende partij om in de uiteenzetting van het uiterst dringend karakter van de ingediende vordering tot schorsing, de reden te rechtvaardigen waarom zij meent dat de schorsing van de tenuitvoerlegging van het inreisverbod volgens de gewone schorsingsprocedure te laat zal komen en niet effectief zal zijn. Deze rechtvaardiging moet gestaafd worden door concrete elementen die er de werkelijkheid van kunnen aantonen, er de aard en de degelijkheid van kunnen omschrijven en de dringende tussenkomst van de rechter desbetreffend rechtvaardigen.

Uit de uiteenzetting van verzoekende partij kan op generlei wijze worden afgeleid waarom een gewone schorsingsprocedure te laat zou komen voor zover de vordering betrekking heeft op het inreisverbod (bijlage 13sexies). Verzoekster brengt immers geen enkel concreet gegeven aan waaruit blijkt dat de onmiddellijke terugkeer op het Belgisch grondgebied na de verwijdering absoluut noodzakelijk is waardoor het inreisverbod met onmiddellijke ingang zou moeten worden geschorst. Bijgevolg stelt de Raad vast dat er geen uiterst dringende noodzakelijkheid voorhanden is.

De vaststelling dat niet is voldaan aan de eerste cumulatieve voorwaarde in zoverre de vordering gericht is tegen het inreisverbod, volstaat om deze te verwerpen. Het verdere onderzoek van de vordering heeft dan ook uitsluitend betrekking op het bevel om het grondgebied te verlaten.

3.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder "middel" wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618). De procedure is, luidens artikel 39/60 van de vreemdelingenwet, schriftelijk en de Raad kan enkel acht slaan op de elementen die in het verzoekschrift werden opgenomen.

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing.

Wanneer op basis van de uiteenzetting van de middelen, het voor ieder weldenkend mens zonder meer duidelijk is dat de verzoekende partij een schending van een bepaling van het EVRM heeft willen aanvoeren, het niet nauwkeurig of verkeerd vermelden door de verzoekende partij van de door haar geschonden geachte verdragsbepaling geen drempel mag zijn voor de Raad om niet over te gaan tot een beoordeling van de verdedigbare grief.

Ten einde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting dat artikel 13 van het EVRM op de Staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, Conka/ België, § 75).

De verzoekende partij moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat zij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat zij geschaad is in één van haar rechten gewaarborgd door het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, Silver en cons./Verenigd Koninkrijk, § 113).

Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het *prima facie* karakter ervan. Dit *prima facie* onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoekenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

De Raad doet overeenkomstig artikel 39/82, § 4, vierde lid van de vreemdelingenwet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden

beslissing de verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden.

3.3.2. De beoordeling van deze voorwaarde

De verzoekende partij voert onder meer de schending aan van de artikelen 3, 6 en 8 van het EVRM.

3.3.2.1.1. Een eerste middel is afgeleid uit de schending van artikel 3 van het EVRM.

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat *"Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen"*. Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; *adde* EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./ Verenigd Koninkrijk, § 108 *in fine*).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 68).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt echter dat uitzonderlijk, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (zie: EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132). In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoont van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148).

Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 *in fine*).

Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij, moet de verzoekende partij over de materiële mogelijkheid beschikken om te gepasten tijde deze omstandigheden te doen gelden (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 366).

In dit geval wordt het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (cf. *mutatis mutandis*: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas en cons./Zweden, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 107). De verwerende partij moet een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388).

3.3.2.1.2. Verzoekster stelt dat de situatie in Nepal nog steeds zeer gevaarlijk is en de Nepalese autoriteiten er niet in slagen om de veiligheid van de burgers te garanderen. De verwerende partij faalt in haar beslissing om de situatie in het land van herkomst te onderzoeken. Uit verschillende bronnen in de media blijkt immers duidelijk dat de situatie in Nepal nog zeer onveilig is en zeer precair voor de burgers die er wonen. Hoewel er naar buiten toe een vredesakkoord is en er verkiezingen zijn geweest, doet deze daaraan geen afbreuk. Verzoekster vormt, als alleenstaande vrouw, een doelwit omwille van het sociale stigma: zij worden nog steeds als buitenstaanders beschouwd. Verschillende artikels staven dit, en onder meer Amnesty International maakt er melding van dat de Nepalese overheid weinig moeite doet om de Nepalese voorvechters van vrouwenrechten te beschermen. Verzoekster kan dan ook de bescherming niet inroepen van haar overheid die zich niet inlaat met de eeuwenoude opvattingen die er bestaan over vrouwen in de Nepalese samenleving, waar zij nog steeds weinig rechten hebben. Dit wordt op geen enkele manier onderzocht, hetgeen flagrant onzorgvuldig is.

3.3.2.1.3. De Raad kan niet anders dan vaststellen dat verzoekster zich beperkt tot een verwijzing naar algemene informatie met betrekking tot haar land van herkomst. Voor zover zij doelt op de veiligheidssituatie van burgers in het algemeen brengt zij geen enkel stuk bij om deze bewering te staven. Waar zij zich profileert als alleenstaande vrouw die als buitenstaander in de Nepalese maatschappij wordt beschouwd, en aan wie weinig rechten worden verleend, stelt de Raad vast dat zij in eerste instantie niet aantoonbaar dat zij in Nepal niet op een of ander familiaal of sociaal netwerk zou kunnen terugvallen en daardoor als kwetsbaar zou moeten worden beschouwd. Daarbij komt nog dat de stelling dat Nepalese alleenstaande vrouwen als buitenstaanders worden beschouwd, volstrekt niet volstaat om een risico op een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM aannemelijk te maken. Verzoekster mag er niet aan voorbijgaan dat deze bepaling tot doel heeft dat personen niet mogen worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. De eventuele sociale stigma's die zouden bestaan en waarnaar verzoekster verwijst, zijn op zich niet van aard om een dergelijke ongerechtvaardigde behandeling uit te maken, en verzoekster toont niet aan dat dit wel het geval zou zijn. Verzoekster kan voorts niet dienstig verwijzen naar de situatie van vrouwenrechtenactivisten, nu zij niet eens beweert actief te zijn op dat vlak. Zelfs zo uit het artikel van Amnesty International al zou kunnen worden afgeleid dat vrouwen vaak het slachtoffer zijn van huiselijk en ander geweld, stelt de Raad vast dat dit artikel dateert van 10 april 2009 en dus verre van recent is enerzijds, en dat verzoekster zelf geen melding maakt van het feit dat zij eerder al het slachtoffer werd van dergelijke geweldplegingen en dat zij daarbij niet op enige hulp kon rekenen vanwege haar autoriteiten. Eenzelfde vaststelling dringt zich op voor wat betreft de verwijzing van verzoekster naar een klein artikeltje dat betrekking heeft op de situatie van vrouwen en meisjes in het jaar 2010. Bovendien, in dit artikeltje wordt verwezen naar "Nepal's quest to end violence against women in 2010", hetgeen een indicatie zou kunnen zijn voor het mogelijks gedateerd zijn, *anno* 2014, van documenten die betrekking hebben op 2008, 2009 en 2010.

Ook het andere document dat verzoekster bijbrengt, heeft betrekking op de situatie een paar jaar geleden (het dateert van 2009). Het artikel "*Single women : an alienated social group in Nepal*" heeft betrekking op weduwen, Badi en gescheiden en ongehuwde vrouwen. Verzoekster is noch weduwe, noch Badi en wat betreft de laatste groep van gescheiden en ongehuwde vrouwen, wordt gesteld dat zij het voorwerp kunnen uitmaken van roddels en kritiek, wanneer deze vrouwen zich profileren als

feministen en aldus de maatschappelijke normen afwijzen. Zoals dat reeds werd gesteld, volstaat dit niet om gewag te kunnen maken van een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM.

Samengevat moet dan ook worden vastgesteld dat, terwijl enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn een schending van artikel 3 van het EVRM aan de orde kan zijn (EHRM 27 mei 2008, nr. 26.565/05, N./ Verenigd Koninkrijk) en dat wie zich wenst te beroepen op artikel 3 van het EVRM er blijk van moet geven dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in het land waarnaar zij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling en ertoe gehouden is haar beweringen te staven met een begin van bewijs, verzoekster zich beperkt tot vage verwijzingen naar algemene informatie zonder dat zij deze *in concreto* betreft op haar persoonlijke omstandigheden. Dit volstaat geenszins. Een blote bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich, of een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden, volstaat evenmin. Verzoekster toont verder, zoals reeds is gebleken, niet aan dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen die een schending van de voormelde bepaling uitmaken.

Een schending van artikel 3 van het EVRM lijkt niet te zijn aangetoond.

Het eerste middel is niet ernstig.

3.3.2.2.1. In een tweede middel voert verzoekster de schending aan van artikel 6 van het EVRM, stellende dat zij wenst in beroep te gaan tegen het vonnis van 22 april 2014 van de rechtbank van eerste aanleg van Antwerpen, zetelend in kort geding. Dit beroep wordt ingesteld door haar raadsman en zij wenst aanwezig te zijn gedurende de zitting. Zij dient hierover gehoord te worden en heeft het recht om het resultaat van deze procedure af te wachten en een uitspraak hierover te ontvangen.

3.3.2.2.2. Daargelaten de vraag of artikel 6 van het EVRM *in casu* van toepassing is, dient de Raad op te merken dat verzoekster geen enkel bewijs voorlegt van haar bewering dat zij in beroep is gegaan of dat zij de intentie heeft beroep in te dienen tegen het vonnis van de rechtbank van eerste aanleg. Daarenboven toont zij niet aan dat haar aanwezigheid vereist is op de terechtzitting in beroep en dat haar belangen niet naar behoren verdedigd kunnen worden door haar raadsman of dat deze niet met verzoekster zou kunnen overleggen indien dat nodig is, gelet op de moderne communicatiemiddelen die heden te dage ter beschikking staan. Verzoekster toont evenmin aan dat zij geen visum zou kunnen bekomen om de terechtzitting bij te wonen mocht haar aanwezigheid door de betrokken rechtbank bevolen worden teneinde haar te horen.

Dit middel lijkt is niet ernstig.

3.3.2.3.1. Het derde middel is gestoeld op de schending van artikel 8 van het EVRM.

Artikel 8 van het EVRM omvat het recht op eerbiediging van privé-, familie- en gezinsleven en luidt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

3.3.2.3.2. Verzoekster betoogt dat uit de bestreden beslissing op geen enkele wijze blijkt dat voldoende rekening is gehouden met het feit dat zij een stabiele en duurzame relatie heeft met haar partner die over een verblijfsrecht in België beschikt. De inmenging zoals voorzien in het tweede lid moet noodzakelijk zijn in het belang van een democratische samenleving en om dat te bepalen moet er een belangenafweging plaatsvinden tussen het algemene belang en het individuele belang van de vreemdeling. Indien men dat *in casu* doet, komt men tot de vaststelling dat de individuele belangen van de vreemdeling zwaarder doorwegen. Er zijn immers hinderpalen die eraan in de weg staan dat het gezinsleven elders wordt uitgebouwd of verdergezet. Er is verder geen sprake van een eventueel gevaar voor de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn, noch is er sprake

van wanordelijkheden en strafbare feiten, een gevaar voor de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen. Bijgevolg dient het recht op gezinsleven van verzoekster en haar kinderen gerespecteerd te worden. Haar langdurig verblijf, haar integratie, het feit dat haar partner legaal in België verblijft en het feit dat zij geen strafbare feiten heeft gepleegd, verantwoorden wel degelijk dat zij in afwachting van de beoordeling van haar huwelijksdossier verder in België kan verblijven.

3.3.2.3.3. Het nagaan van de noodzakelijkheid van de bestreden beslissing, waarop verzoekster doelt, houdt een toets van de evenredigheid in. Derhalve moet kunnen worden nagegaan of niet op kennelijk onredelijke wijze of in strijd met de voorhanden zijnde feitelijke gegevens van de zaak tot de beslissing werd gekomen.

Voor zover dient aangenomen te worden dat er effectief sprake is van een gezinsleven van verzoekster met haar partner, dient erop gewezen te worden dat uit artikel 8 van het EVRM geen algemene verplichting voor een Staat kan afgeleid worden om de keuze van de gemeenschappelijke verblijfplaats van echtparen te eerbiedigen of om een gezinsvorming op het grondgebied toe te laten (EHRM 19 februari 1996, nr. 23.218/94, Gül/Zwitserland; J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds), Handboek EVRM Deel 2 Artikelsgewijze Commentaar, Volume I, Antwerpen-Oxford, Intersentia, 2004, 754-756). Gelet op het illegaal verblijf van verzoekster die zelfs niet aantoonde ooit legaal verbleven te hebben in België, en de weigering van huwelijksvoltrekking van de ambtenaar van de burgerlijke stand van wegens vermoeden van een schijnhuwelijk, en het vonnis van 22 april 2014 kan in deze omstandigheden op het eerste zicht geen ongeoorloofde inmenging in het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM vastgesteld worden. De bestreden beslissing verhindert ook niet dat verzoekster in het geval dat de bovenvermelde beslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand en het vonnis worden herzien, de opschorting of opheffing van het inreisverbod vraagt en zij na het verwerven van de nodige binnenkomstdocumenten, alsnog het Belgisch grondgebied kan betreden teneinde haar partner te vervoegen. De tijdelijke scheiding van het Belgische grondgebied met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezinsleven van verzoeker niet in die mate dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM, Gul t. Zwitserland, 19 februari 1996, 22 EHRR 228).

In het licht van deze feitelijke en juridische situatie, gezien het feit dat verzoekster nalaat *in concreto* aannemelijk te maken dat een correcte toepassing van de wetgeving een disproportionele inmenging in haar privé- en gezinsleven zou uitmaken en dat haar private belangen dienen te primeren op de door de verblijfsreglementering beschermde belangen (RvS 12 januari 2005, nr. 139.107) en gelet op de ruime appreciatiebevoegdheid die artikel 8 van het EVRM biedt aan de bevoegde staatssecretaris, dient dan ook in alle redelijkheid te worden besloten dat de *in casu* vermeende inmenging in het gezinsleven van verzoekster niet als onrechtmatig of disproportioneel kan worden beschouwd. Er is niet aangetoond dat de verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissing geen rekening zou hebben gehouden met de situatie van verzoekster. Een schending van artikel 8 van het EVRM is *prima facie* derhalve niet aangetoond.

Het derde middel is niet ernstig.

3.3.3. De Raad stelt vast dat alle middelen die gericht werden tegen het bevel om het grondgebied te verlaten werden onderzocht en niet ernstig werden bevonden. Deze vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid in zoverre zij is gericht tegen het bevel om het grondgebied te verlaten te verwerpen. Er is immers niet voldaan aan de tweede van de drie cumulatieve voorwaarden om tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid over te gaan zoals opgelegd in de artikelen 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet en artikel 43, § 1 van het PR RvV.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden onderzocht.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien juni tweeduizend veertien door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. WIJNANTS